

יום רביעי י"ג באדר תשע"ה

שו"ת סיכום הדף היומי

מייל: n101@okmail.co.il פקס: 03-5709307 ניתן לקבל כל יום לתיבת מייל או לפקס.

ניתן להפיץ לזיכוי הרבים תחת השם 'נר שמואל' בלבד

נר שמואל

לע"נ ר' שמואל ב"ר יצחק זצ"ל

כתובות - ל'

1. רב חסדא: לכו"ע האונס את הנדה משלם קנס. מה הטעם?
כיון שיש בה הויה, וראויה לקיימה.
2. משנתנו הסוברת שאין פטור קלב"מ לחייבי כריתות, אינה כרבי נחוניא בן הקנה שסבר: כשם ששורף גדישו של חברו בשבת מתחייב בנפשו בסקילה ולכן פטור מתשלומין, אף ביום הכפורים - שמתחייב בנפשו בכרת לכן פטור מתשלומין. מה טעמו של ר' נחוניא בן הקנה?
א. אביי: גזירה שוה כשם שב'אסון' שנאמר במיתת בי"ד פטור מתשלומין, כך באסון שנאמר בידי שמים כשיעקב הזהיר את בניו מאריות וגנבים, פטור מתשלומין.
ואין לומר שהזהיר מצנינים ופחים שתלויים ביד האדם עצמו [שומר נפשו ירחק' מהם'], כיון שאם הזהירם בוודאי הזהירם על הכל.
ב. רבא: ואם העלם יעלימו עם הארץ את עיניהם מן האיש שהוא בתתו מזרעו למולך... ושמתי אני את פני באיש שהוא ובמשפחתו והכרתי אותו, אמרה תורה: כרת שלי כמיתה שלכם, מה מיתה שלכם פטור מן התשלומין, אף כרת שלי פטור מן התשלומין.
3. מה המקור שאריות וגנבים הם בידי שמים?
תני רבי חייא: מיום שחרב בית המקדש, אף על פי שבטלו סנהדרין, דין ארבע מיתות לא בטלו.
מי שנתחייב סקילה - או נופל מן הגג או חיה דורסתו.
ומי שנתחייב שריפה - או נופל בדליקה או נחש מכישו.
ומי שנתחייב הריגה - או נמסר למלכות או ליסטים באין עליו.
ומי שנתחייב חנק - או טובע בנהר או מת בסרונוכי.
4. מה ההבדל להלכה בין רבא לאביי?
זר שאכל [גזל] תרומה של כהן במזיד, וחייב מיתה בידי שמים ולא כרת.
לאביי: מהג"ש של אסון לומדים שבכל מיתה בידי שמים פטור. ולרבא: הלימוד רק לכרת, וחייב.
5. כיצד לאביי שייך לפטור זר שאכל תרומה, הרי צריך ששני החיובים יחולו כאחד, שמודה ר' נחוניא בן הקנה, בגונב חלבו של חברו ואכלו - שהוא חייב, שכבר נתחייב בגניבה קודם שבא לידי איסור חלב. והרי זר שאכל תרומה גזל בשענה שהגביה ואילו 'מתחייב בנפשו' רק כשאכל?
באופן שחבירו תחב לו לתוך פיו, וממילא לא נעשה גזלן להתחייב בתשלומין, ומ"מ היה צריך לשלם דמי הנאת מעיו, ונפטר משום קלב"מ.
6. לכאורה הרי כשלעס קנאה, והתחייב בנפשו רק כשבלעה?
א. מדובר שתחב לו לתוך בית הבליעה.
ולא באופן שעדיין יכול להוציאה, שא"כ היה צריך להחזירה, וכשלעס מתחייב מדין מזיק.
ולא באופן שאינו יכול להוציאה כלל, שא"כ הוא אנוס ופטור ממיתה.
אלא באופן שיכול להוציאה ע"י הדחק ואף אם יוציאה כבר נמאסה ע"כ אין עליו חיוב גזלן ומ"מ היה צריך לשלם דמי הנאה ונפטר.
ב. רב פפא: שתחב לו חברו משקין של תרומה לפיו, והם נמאסים ע"כ אין עליו חיוב גזלה, ומ"מ היה צריך לשלם דמי הנאה ונפטר.
ג. רב אשי: בזר שאכל תרומה משלו ובאותה שעה קרע שיראין של חברו ובאים כאחד.

"אינו דומה השונה פרקו מאה פעמים לשונה פרקו מאה ואחת" (חגיגה ט)